

TRIDENTINUM

TRENTON KIRKOLLISKOKOUKSEN
reformi- ja oppidekreetit
sekä kaanonit

Suomentanut Martti Voutilainen OP

KATOLINEN TIEDOTUSKESKUS 2016

Alun perin julkaistu vuonna 1984 sarjassa
Missiologian ja ekumeniikan seuran julkaisuja, 43.
Uusi, korjattu laitos julkaistu Luther-Agricola-seuran luvalla,
Katolinen tiedotuskeskus 2016.

© Copyright 2016 Katolinen tiedotuskeskus, Helsinki
Suomennos Martti Voutilainen OP
Painopaikka Hansaprint, Turenki 2016
ISBN 978-952-7153-13-0

KAHDESKYMMENESENSIMMÄINEN ISTUNTO

OPPI KOMMUUNIOSTA MOLEMMISSA MUODOISSA JA LASTEN KOMMUUNIOSTA, JULKAISTU PYHÄN TRENTON KIRKOLLISKOKOUKSEN XXI:SSA (5.) ISTUNNOSSA PAAVI PIUS IV:N* AIKANA HEINÄKUUN 16. PÄIVÄNÄ 1562

Johdanto

Pyhä, ekumeeninen ja yleinen Pyhässä Hengessä laillisesti koolle kutsuttu Trenton kirkolliskokous puheenjohtajinaan samat Apostolisen Istuimen legaatit todeten, että pelättävästä ja pyhästä Eukaristian sakramentista monin paikoin leviää pahan demonin juonien tähden kauhistuttavia erheitä, joiden takia useilla seuduilla monet ovat etäänntyneet katolisen kirkon uskosta ja kuuliaisuudesta, katsoo tässä olevan oikean paikan esittää ne seikat, jotka koskevat kommuuniota molemmissa muodoissa ja lasten kommuuniota. Sen tähden kirkolliskokous kieltää kaikkia kristittyjä näistä asioista tästä lähtien uskomasta tai opettamasta tai saarnaamasta muulla tavoin kuin mitä tässä dekreetissä on selitetty ja säädetty.

---

* Vuoden 1984 laitoksessa nimi oli virheellisesti "Clemens IV".

Luku 1. Maallikot ja ne kleeuksen jäsenet, jotka eivät toimita konsekraatiota, eivät ole jumallisen oikeuden nojalla velvoitetut nauttimaan kommuuniota molemmissa muodoissa

Tämä pyhä synodi saaden oppinsa Pyhäältä Hengeltä, joka on viinisauden ja ymmärryksen Henki, neuvon ja hurskauden Henki,¹ sekä seuraten kirkon uskonratkaisua ja käytäntöä, selittää ja opettaa, etteivät maallikot ja ne kleeuksen jäsenet, jotka eivät toimita konsekraatiota, ole minkään jumalallisen käskyn nojalla velvoitetut nauttimaan Eukaristian sakramenttia molemmissa muodoissa, ja ettei ole mitenkään mahdollista itse uskoa loukkaamatta epäillä sitä, että kommuunio jommassakummassa muodossa riittää pelastukseen. Sillä vaikka Herra Kristus viimeisellä ehtoateriaalla asetti tämän kunnioitettavan sakramentin leivän ja viinin muodossa ja jätti edelleen apostoleille, tämä asettaminen ja edelleen jättäminen eivät kuitenkaan tarkoita sitä, että kaikki kristityt Herran käskyllä olisivat sidotut sen molempien muotojen vastaanottamiseen. Ei myöskään Johanneksen evankeliumin 6. luvun sanoista voida oikein päätellä molemmissa muodoissa tapahtuvan kommuunion olevan Herran käskyn, kun ne ymmärretään pyhien Isien ja Opettajien eri selitysten mukaisesti, sillä hän, joka on sanonut: *Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne*,² on myös sanonut: *Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti*.³ Ja joka sanoi: *Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä*,⁴ sanoo myös: *Se leipä, jonka minä annan, on minun lihani maailman elämän puolesta*,⁵ ja vihdoin hän, joka sanoi: *Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa ja minä hänessä*,⁶ toisaalta kuitenkin sanoo: *Joka syö tätä leipää, se elää iankaikkisesti*.⁷

1 Jes. 11:2.

2 Joh. 6:53.

3 Joh. 6:51.

4 Joh. 6:54.

5 Joh. 6:51.

6 Joh. 6:56.

7 Joh. 6:58.

Luku 2. Kirkon valta määrätä Eukaristian jakamisesta

Lisäksi synodi julistaa kirkossa aina olleen vallan määrätä ja muuttaa sakramenttien jakamisessa, kuitenkin säilyttäen niiden olemuksen, sellaisia asioita, joiden kirkko olosuhteiden, aikakausien ja seutujen erilaisuuden huomioon ottaen näkee olevan hyödyksi sekä sakramenttien vastaanottajille että itse sakramenttien kunnioittamiselle. Tähän Apostolikin jokseenkin selkeästi viittaa sanoessaan: *Niin pitääkään jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina,*⁸ ja on sangen ilmeistä, että hän on tätä valtaa käyttänyt monissa yhteyksissä⁹ ja myös tämän sakramentin kohdalla, kun hän annettuaan useita sen vastaanotamista koskevia määräyksiä sanoo: *Muista seikoista minä säädän, sitten kuin tulen.*¹⁰ Siksi pyhä äiti kirkko tietäen sillä olevan tämän sakramenttien hoitamista koskevan auktoriteetin, ja vaikka kristinuskon alkuaikoina molempien muotojen käyttö olikin yleinen, on kuitenkin aikojen kuluessa vakavista ja oikeista syistä muuttanut yleisesti mainitun käytännön ja on hyväksynyt ja säätänyt laiksi tämän tavan vastaanottaa kommuunio yhdessä muodossa, eikä sitä saa moittia eikä ilman itse kirkon auktoriteettia muuttaa.

Luku 3. Kummassakin muodossa nautitaan kokonainen ja jakamaton Kristus sekä tosi sakramentti.

Synodi julistaa vielä, että vaikka Vapahtajamme, kuten edellä on sanottu, tuolla pyhällä ehtooterialla asetti tämän sakramentin kahdessa muodossa ja jätti edelleen apostoleille, tulee kuitenkin tunnustaa, että yhdenkin muodon alla nautitaan sekä kokonainen ja jakamaton Kristus että tosi sakramentti, ja siksi mitä sakramen-

---

8 1. Kor. 4:1.

9 Vrt. Ap.t. 16:3, 21:26s.

10 1. Kor. 11:34.

tin hedelmään tulee, ne jotka vastaanottavat vain yhden muodon, eivät jää vaille ainuttakaan pelastukselle välttämätöntä armoa.

Luku 4. Lapset eivät ole velvoitetut sakramentaaliseen kommuunioon

Tämä pyhä synodi opettaa myös, etteivät järjen käyttöä vielä vailla olevat lapset ole minkään välttämättömyyden takia velvoitetut sakramentaaliseen eukaristiseen kommuunioon. Kasteen pesun kautta uudestisyntyneinä ja Kristukseen liitettyinä he eivät nimittäin tuossa iässä voi menettää saamaansa Jumalan lasten armoa. Toisaalta kuitenkin ei ole tuomittava muinaista kirkkoa siitä, että se on joskus joillakin seuduilla noudattanut tällaista lasten kommuunion tapaa. Jos siis pyhillä Isillä onkin ollut menettelylleen sen ajan olosuhteita vastaava hyväksyttävä syy, on kuitenkin uskottava horjumatta, etteivät he ole sitä noudattaneet pitäen sitä välttämättömänä.

KOMMUUNIOTA MOLEMMISSA MUODOISSA JA LASTEN KOMMUUNIOTA KOSKEVAT KAANONIT

Ensimmäinen kaanon

Jos joku sanoo, että kaikki kristityt ja jokainen erikseen ovat velvoitetut Jumalan käskystä tai siksi, että se on pelastukselle välttämätöntä nauttimaan pyhän Eukaristian sakramentin molemmat muodot: hän olkoon erotettu.

Toinen kaanon

Jos joku sanoo, että pyhä katolinen kirkko on ilman oikeita syitä ja perusteita ottanut sen käytännön, että maallikot ja myös ne

kleeruksen jäsenet, jotka eivät toimita konsekraatiota, vastaanottavat kommuunion vain leivän muodossa tai että kirkko tässä asiassa on erehtynyt: hän olkoon erotettu.

Kolmas kaanon

Jos joku kieltäen sanoo, ettei kokonaista ja jakamatonta Kristusta, kaiken armon lähdeä ja aikaansaajaa, nautita pelkän leivän muodossa, siitä syystä, kuten jotkut erheellisesti väittävät, että sakramenttia ei nautita itsensä Kristuksen asettamisen mukaisesti molemmissa muodoissa: hän olkoon erotettu.

Neljäs kaanon

Jos joku sanoo, että lapsille jo ennen kuin he saavuttavat järjen käytön iän Eukaristinen kommuunio on välttämätön: hän olkoon erotettu.

(Kysymys kalkan myöntämisestä)

Lisäksi pyhä synodi jättää toisena ajankohtana ensimmäisen sopivan tilaisuuden tullessa tutkittavaksi ja ratkaistavaksi kaksi seuraavaa ehdotettua artikkelia, joita se ei vielä ole käsitellyt.

Ovatko ne syyt, joiden takia pyhä katolinen kirkko on omaksunut sen käytännön, että se jakaa maallikoille ja muille kuin toimittaville pappeille kommuunion vain leivän muodossa, siinä määrin voimassa pidettäviä, ettei ehtoollismaljan käyttöä millään perusteella voida sallia kenellekään muulle. Ja:

Jos kunniallinen ja kristillisen rakkauden kanssa sopuinnussa olevin perustein ehtoollismaljan käyttö katsotaan voitavan sallia joillekin henkilöille, kansoille tai valtakunnille, niin olisiko sen tapahduttava tiettyin ehdoin ja mitkä ne ehdot olisivat.

SAMASSA XXI:SSA (5.) ISTUNNOSSA (16.7.1562) JULKAISTU REFORMIDEKREETTI

Johdanto

Tämä pyhä ekumeeninen ja yleinen Pyhässä Hengessä laillisesti koolle kutsu Trenton kirkolliskokous puheenjohtajinaan samat Apostolisen Istuimen legaatit määrää kaikkivaltiaan Jumalan ylistykseksi ja pyhän kirkon kaunistukseksi säädettäväksi tässä käsiteltävää reformia koskevat seuraavat kaanonit.

Ensimmäinen kaanon (*Vihkimykset on annettava ilmaiseksi*)

Koska kirkon täytyy olla kokonaan ahneutta koskevien epäluulojen ulkopuolella, piispat ja muut vihkimysten antajat ja heidän avustajansa älkööt vastaanotako mitään maksua, ei edes vapaaehtoisesti tarjottua, mistään vihkitoituksesta, ei edes hengelliseen säätyyn liittyvästä tonsuurasta, ei myöskään vihkimykseen lähettämiskirjelmästä tai todistuksesta, sinetistä tai mistään muustakaan asiasta. Notaarit sen sijaan niillä seuduilla, joilla ei ole voimassa kiitettävää tapasäännöstä olla mitään ottamatta, voivat kustakin vihkimykseen lähettämiskirjelmästä tai todistuksesta vastaanottaa kymmenennen osan kultarahasta, kuitenkin edellyttäen, etteivät he saa mitään palkkaa hoitamastaan tehtävästä, ja ettei mikään osa notaarin näitten vihkimysten yhteydessä saamista palkkioista tule suoraan tai epäsuorasti piispalle. Jos sellaista tapahtuu, synodi määrää notaarien velvollisuudeksi suorittaa palveluksensa ilmaiseksi ja synodi kumoaa ja kieltää kaikki tämän kaanonin vastaiset maksut, määräykset ja tapasäännökset kaikilla seuduilla, myös ikimuistoiset, joita on pikemminkin kutsuttava väärinkäytöksiksi ja turmelukseksi ja lähellä simoniaa oleviksi. Joka tätä vastaan rikkoo joko antamalla tai vastaanottamalla vetää jo itse tällä teollaan päälleen jumalallisen koston lisäksi lain määräämät rangaistukset.

Toinen kaanon (*Vihittävoilla on oltava turvattu toimeentulo*)

Koska ei ole soveliasta, että ne, jotka ovat astuneet palvelemaan Jumalaa, joutuvat kerjäämällä tai joillakin sopimattomilla hankkeilla hengelli-

sen säädyn häpeäksi etsimään toimeentulonsa, ja koska toisaalta on käynyt ilmi, että monilla paikoilla pyhiin vihkimyksiin hyväksytään miltei ilman karsintaa sängen lukuisia henkilöitä, jotka erilaisilla juonilla taikka valheilla uskottelevat saavansa kirkollisen virkatulolähteen tai omaavansa riittävästi varallisuutta, pyhä synodi säättää, ettei tästä lähtien kehtää hiippakuntakleerukseen kuuluvaa, vaikka hän muuten tavoiltaan, tiedoiltaan ja iältään on sopiva, saa korottaa pyhään vihkiarvoon, jollei sitä ennen ole lainvoimaisesti osoitettu, että hänellä on kiistattomassa hallinnassaan sellainen kirkollinen virkatulolähde, joka riittää turvaamaan hänelle kunniallisen toimeentulon. Eikä hän voi luopua tästä virkatulolähteestä ilman mainintaa siitä, että hänet itse on vihitty juuri tämän virkatulolähteen turvin, eikä tätä luopumista tule hyväksyä, ellei käy selväksi, että hän voi elää kunnollisesti muista lähteistä, ja jos näin ei ole, luopuminen ei ole pätevä. Niitä, joilla on sukuomaisuutta tai eläke, ei tästä lähtien voi vihkiä paitsi milloin piispa katsoo jonkun olevan välttämättömän tai hyödyllisen joillekin piispan kirkoista ja tällöinkin vasta kun hän on tarkastanut, että mainittu sukuomaisuus tai eläke on todella tullut vihittävälle ja on riittävän suuri hänen toimeentulokseen. Eikä niitä sen jälkeen ilman piispan lupaa voi ottaa pois, lopettaa tai luovutetaan pois, ennen kuin vihityt ovat saaneet riittävän kirkollisen virkatulolähteen tai heillä on muulta taholta riittävä toimeentulo. Samalla synodi uudistaa vanhojen kaanonien näistä asioista määräämät rangaistukset.

Kolmas kaanon (*Jumalanpalveluksia toimittavien osallistumisrahasta*)

Koska virkatulolähteet on perustettu varmistamaan jumalanpalvelusten toimittamista ja kirkollisten virkatehtävien hoitamista, niin jottei jumalanpalveluselämä miltään osaltaan vähenisi vaan päinvastoin sille osoitettaisiin kaikessa sille kuuluvaa kunnioitusta, pyhä synodi määrää, että niin hyvin katedraaleissa kuin kollegiaattikirkoissakin, joissa joko ei ole minkäänlaista osallistumisrahan jakamista tai sitten se on niin vähäinen, ettei sitä kannata ottaa huomioon, on kaikista tuloista, hedelmistä ja tuotoista, olivatpa ne osoitetut arvohenkilöille, kaniikeille tai muille henkilöille ja olivatpa ne osia tai virkatuloja, erotettava kolmasosa ja käytettävä se osallistumisrahoiksi, jotka jaetaan suhteellisella tavalla arvoaseman saaneiden ja muiden jumalanpalveluksia toimittavien kesken niiden piispan määräämien jakoperusteiden mukaisesti, jotka hän, täs-

sä asiassa Apostolisen Istuimen valtuuttamana, on ensimmäisen jakamisen yhteydessä asettanut. Ennalleen voi jäädä niiden kirkkojen käytäntö, joissa ne, jotka eivät asu paikalla tai ne, jotka eivät osallistu jumalanpalvelusten toimittamiseen, eivät saa mitään tai vähemmän kuin kolmannen osan. Nämä määräykset ovat voimassa kaikista erivapautuksista ja muista, myös ikimuistoisista tapasäännöksistä ja vetoamisista huolimatta. Jos ne, jotka eivät osallistu jumalanpalvelusten toimittamiseen, entistä itsepäisemmin vastustavat näitä määräyksiä, heitä vastaan voidaan ryhtyä oikeudellisiin toimenpiteisiin lain ja pyhien kaanonien määräysten mukaisesti.

Neljäs kaanon (*Avustavista papeista ja uusista seurakunnista*)

Piispojen, tässä asiassa myös Apostolisen Istuimen valtuuttamina, tulee kaikissa niissä seurakuntakirkkoissa ja kastemaljalla varustetuissa muissa kirkkoissa, joissa kirkkokansan määrä on niin suuri, ettei asianomaisen kirkon ainoa pappi yksinään riitä hoitamaan sakramentteja ja toimittamaan jumalanpalveluksia, pakottaa hänet tai muut, joille asia kuuluu, ottamaan tähän tehtävään lisää niin monta pappia kuin tarvitaan sakramenttien jakamiseen ja jumalanpalvelusten toimittamiseen. Niiden seurakuntien alueella, joissa pitkien matkojen tai vaikeakulkuisuuden takia seurakuntalaiset vain suurin hankaluuksin voivat saapua vastaanottamaan sakramentteja ja osallistumaan jumalanpalveluksiin, voidaan paavi Aleksanteri III:n konstituution *Ad audientiam* mukaisesti, myös vastoin paimenten tahtoa, perustaa uusia seurakuntia. Niille papeille, jotka asetetaan johtamaan vastaperustettuja kirkkoja, osoitettakoon piispan harkinnan mukainen osa niistä tuloista, jotka tavalla tai toisella kuuluvat emäkirkolle. Ja jos se on välttämätöntä, piispa voi pakottaa kansaa pitämään huolta siitä, että mainitut papit saavat riittävän toimeentulon, ilman että mitkään yleiset tai erityiset varaukset tai mainituille kirkkoille tehdyt osoitukset voisivat olla esteenä. Eivätkä näitä määräyksiä tai perustamisia voi kumota tai estää mitkään sääntämykset, ei edes luopumiseen perustuvat, eivätkä myöskään mitkään poikkeussäädökset tai piättämiset.

Viides kaanon (*Piispan oikeudesta yhdistää virkatulolähteitä köyhien kirkkojen auttamiseksi*)

Jotta niiden kirkkojen kunto, joissa pyhiä jumalanpalveluksia toimitetaan, säilyisi niiden arvon mukaisena, piispat, tässä asiassa myös Apostolisen Istuimen valtuuttamina, voivat lain säätämässä muodoissa, mutta kuitenkin niin, ettei asianosaisille koidu vahinkoa, yhdistää pysyvästi mitkä tahansa seurakuntakirkot tai kastekappelit tai muut virkatulolähteet, liittyipä niihin sielunhoitoa tai ei, joihinkin toisiin sielunhoitoa harjoittaviin kirkkoihin, milloin niiden köyhyys tekee sen tarpeelliseksi ja muissakin lain sallimissa tapauksissa, myös silloin kun mainitut kirkot tai virkatulolähteet ovat yleisen tai erityisen varauksen alaisia tai mihin tahansa tarkoitukseen osoitettuja. Näitä yhdistämiä ei voida peruuttaa eikä niitä rikkoa minkäänlaisten säätämysten, ei edes luopumiseen perustuvien, eikä minkään poikkeussäädösten tai pidättämisten voimalla.

Kuudes kaanon (*Epäpätevistä tai pahennusta herättäoistä papeista*)

Koska sellaiset seurakuntakirkkojen papit, joilta puuttuu sekä kirjoitusten taitaminen että sielunhoidollinen kokemus, ovat vähemmän sopivia pyhään tehtäväänsä ja toiset taas paheellisen elämänsä takia ovat pikemminkin turmelukseksi kuin rakennukseksi, niin piispat, myös Pyhän Istuimen valtuuttamina, voivat mainituille kirjoituksia taitamattomille ja kykenemättömille papeille, jos he kuitenkin muuten ovat elämässään kunniallisia, nimittää joksikin määräajaksi koadjuuttoreita tai vikaareita ja osoittaa näille riittävää toimeentuloa vastaava osa tuloista tai muuten järjestää tämän asian, eikä tässä mikään vetoaminen tai erivapautus voi olla esteenä. Niitä taas, jotka elävät paheellisesti ja ovat pahennukseksi, on, sen jälkeen kun heitä on ensin varoitettu, pakotettava ja kuritettava ja, jos he parantumattomina yhä pysyvät pahuudessaan, piispoilla on valta pyhien kaanonien säädösten mukaisesti ja minkään erivapauden tai vetoimuksen sitä estämättä riistää heiltä heidän virkatulolähteensä.

Seitsemäs kaanon (*Kirkkojen korjaamisesta tai muuhun käyttöön luovuttamisesta*)

Koska on pidettävä tarkkaa huolta siitä, etteivät ne pyhäköt, jotka kerran on omistettu pyhille toimituksille, pitkien aikojen kuluessa rappeutuneina jää pois käytöstä ja unohtu ihmisten mielistä, piispat, myös Apostolisen Istuimen valtuuttamina, voivat asianosaisia kuultuaan siirtää yksinkertaisia virkatulolähteitä, myös sellaisia, joihin jollakin on patronaattioikeus, vanhuuttaan tai muuten rappion takia sortuneista kirkkoista, joita niiden köyhyyden takia ei kyetä korjaamaan, niiden emäkirkkoihin tai muihin saman tai naapuripaikkakunnan kirkkoihin, joihin he pystyttäkööt samannimisiä alttareita tai kappeleita tai sitten osoittakoot mainitut virkatulolähteet jo pystytetyille alttareille tai kappeleille kaikkine niine tuottoineen ja velvollisuuksineen, jotka oli asetettu aikaisemmille kirkkoille. Vaurioituneita seurakuntakirkkoja taas, vaikka joillakin olisi niihin patronaattioikeus, piispat korjatkoot ja uudistakoot käyttäen kaikkia näille kirkkoille tavalla tai toisella kuuluvia tuottoja ja tuloja. Jos ne eivät riitä, velvoittakoot kaikin sopivin keinoin kaikkia patronaattioikeuden haltijoita ja muita, jotka nauttivat joitakin mainituista kirkkoista peräisin olevia tuloja, ja jos sekään ei auta, kääntykööt seurakuntalaisten puoleen. Eivätkä tässä mitkään vetoamiset, erivapautukset tai vastalauseet saa olla esteenä. Jos mainitut kirkot ovat kerta kaikkiaan liian köyhiä, niiden virkatulolähteet siirrettäköön niiden emä- tai naapurikirkkoille, missä tapauksessa piispalla on valta luovuttaa sortuneet seurakunta- tai muut kirkot maalliseen, vaan ei kuitenkaan häpeälliseen käyttöön, pystytettyään kirkon paikalle merkiksi ristin.

Kahdeksas kaanon (*Tulonautintaan luovutettujen luostarien tarkastamisesta*)

Kaikesta, mikä hiippakunnassa koskee jumalanpalveluksia, tulee kirkollisen Esivallan tarkkaan huolehtia ja missä siihen on aihetta, hoitaa asiat järjestykseen. Siksi piispojen tulee, myös Apostolisen Istuimen valtuuttamina, tehdä vuosittain tarkastus kaikissa joillekin henkilöille tulonautintaan annetuissa luostareissa, olivatpa ne sellaisia apottiluostareita, prioraatteja tai sivuluostareita, jotka eivät noudata tarkkaa luostarisääntöä, tai myös hiippakunnallisia, myös erivapautettuja, sielunhoidollisia tai

ei-sielunhoidollisia virkatulolähteitä. Huolehtikoot piispat sopivin keinoin, myös tuloja takavarikoimalla, siitä, että uudistamisen tai korjaamisen tarpeessa oleva korjataan ja sielunhoidolliset tai muut velvollisuudet, jos sellaisia on luostareilla tai niiden alaisilla kirkoilla, oikein hoidetaan eivätkä tässä saa olla esteenä mitkään vetoamiset, privilegiot, tapasäännöt, ei edes ikimuistoisista ajoista säädetyt. Eivät myöskään suojelutuumareiden nimittämiset eivätkä näiden antamat kiellot voi olla esteenä. Ja jos kyseiset luostarit ovat sellaisia, jotka noudattavat luostarisääntöä, kehittäkoot piispat isällisesti niiden esimiehiä noudattamaan sääntökuntansa sääntöjen mukaista elämänmuotoa ja saattamaan alaisiansakin sitä noudattamaan ja täyttämään muutenkin velvollisuutensa. Jos kehotuksen saaneet eivät kuuden kuukauden kuluessa ole suorittaneet tarkastuskäyntiä ja tarvittaessa ojentaneet alaisiaan, silloin piispat, myös Apostolisen Istuimen valtuuttamina, voivat käydä tarkastamassa näitä alaisia ja ojentaa heitä samalla tavoin kuin heidän esimiehillään on sääntönsä mukaan oikeus alaisiaan ojentaa. Mitkään vetoamiset, privilegiot tai erivapautukset eivät voi tässä ollenkaan olla esteenä.

Yhdeksäs kaanon (*Almujen keräämisen lakkauttamisesta ja aneista*)

Koska useiden varhaisempien konsiilien, kuten Lateraanikonsiilin, Lyonin ja Viennen konsiilin määräämät parannuskeinot epärehellisten almujenkerääjien väärinkäytöksiä vastaan ovat myöhempinä aikoina menettäneet kaiken vaikutuksensa ja almujenkerääjien turmeltuneisuus uskovien suureksi pahennukseksi ja riitaisuudeksi on vain kasvanut, niin ettei heidän korjaantumisestaan ole enää pienintäkään toivoa, synodi säätää, että kaikilla kristillisillä paikkakunnilla tämä käytäntö ja nimikin kokonaan hävitetään, eikä ketään saa millään muotoa ottaa tähän tehtävään eivätkä tätä kieltoa voi tehdä tyhjäksi mitkään kirkoille, luostareille, hospitaaleille, rukouspaikoille ja keillekään minkä säätyisille ja arvoisille henkilöille tahansa myönnettyt privilegiot eivätkä myöskään ikimuistoiset tapasäännöt. Aneista ja muista hengellisistä lahjoista, joita ei ole oikein riistää kristityiltä, synodi määrää, että piispan tulee ne julkaista kahden tuomiokapitulitulin jäsenen avustamana, jotka jäsenet valtuutetaan kokoamaan annetut almut ja rakkauden lahjat vastaanottamatta itselleen minkäänlaista palkkiota. Näin kaikki voivat ymmärtää, että ylempänä mainitut kirkon tai vaalliset aarteet jaetaan hartauden lisäämiseksi, ei hyödyn hankkimiseksi.